

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1010085/5

בבית הדין הרבני האזורי באר שבע

לפני כבוד הדיינים:

הרב ציון לוז-אילוז – אב"ד, הרב מאיר כהנא, הרב אבידן משה שפנייר

התובע: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר צבי סגרון)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד עדיאל מליץ)

הנדון: הפסד כתובה בשל תלונת שווא ופשרה הקרובה לדין בחלוקת רכוש

פסק דין

בפנינו תביעת האישה לכתובתה, ותביעות רכושיות וכספיות שונות של הבעל.

א. רקע עובדתי

להלן תמונת רקע תמציתית לעובדות ולתביעות שבפנינו.

הצדדים נישאו כדמו"י אור ליום כ"ט בתשרי תשע"ג (14.10.2012). לאחר כחצי שנה (ביום 9.4.2013) רכשו הצדדים דירה בבאר שבע, שנרשמה ע"ש הצדדים בחלקים שווים.

כשנתיים לאחר נישואיהם, ביום 28.9.2014, נולד בנם [...].

ביום 24.11.2014 הגישה האשה תביעה למזונות בבית הדין, בטענה שלאחר ריב ביניהם, שבעקבות כך ברח לבית הוריה, בעלה סגר את חשבון הבנק.

למחרת (25.11.2014) הגישה האשה תלונה במשטרה נגד בעלה על טלטול הילד לפני כחודש, ועל אלימות ואיומים כלפיה. בעקבות כך הבעל הורחק למשך 15 יום. בתום התקופה, הוארך הצו במעמד צד אחד ל-15 יום נוספים. [בהמשך, בדיונים בביהמ"ש הסכים הבעל להשאיר את הצו על כנו, לדבריו בכדי להימנע מחשש הוצאות משפט, אף שלא נמצאה כל ראייה לטלטול התינוק. הצו הוארך עקב התרשמות השופטת שיהיה קשה לצדדים לגור תחת קורת גג אחת.] מאז התלונה לא חזר הבעל הביתה. ניסיונות לשלום בית לא צלחו בסופו של יום.

ביום 18.12.2014 הגיש הבעל תביעת גירושין כרוכה.

ביום 20.4.2015 הגיש הבעל תביעה להכריז על האשה כמורדת בגין תלונת השווא הנ"ל ובגין הרחקת הבעל. בתביעתו הכרוכה טען הבעל לחלוקה בלתי שווה של הדירה, אשר השקיע בה יותר ממנה, ובנוסף תבע דמי שימוש עבור הדירה, מיום הרחקתו.

ביום 25.6.2015, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בעניין הסמכות ולאחר עיון בסיכומיהם לעניין זה, נתן ביה"ד החלטה בעניין הסמכות, וקבע כי הסמכות לדון בחלוקת הרכוש נתונה לביה"ד, ואילו הסמכות בענייני המזונות נתונה לביהמ"ש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בהחלטה זו העיר ביה"ד לנתבעת ולב"כ בזו הלשון:

"ביה"ד רואה לנכון להעיר לנתבעת ולב"כ על התנהלותם בסוגיית הסמכות. ביה"ד התרשם כי כמה מדרכי ההתנהלות המפורטים להלן ניצבים על גבול חוסר תום הלב. רק מפאת הספק הקל, אין ביה"ד מחייב את הנתבעת בהוצאות הליך קביעת הסמכות במלואו [ההדגשה במקור]. ביה"ד מחייב את הנתבעת בהוצאות משפט בסך 1,500 ₪ בשל אי הופעתה לדיון ביום 12.03.15, ללא נימוק קביל משפטית."

לטענת ב"כ הבעל, עתה עם סיום ההליך, משנתחוור לביה"ד חוסר תום הלב של האישה, אין עוד "ספק קל", ועל ביה"ד לחייבה בתשלום הוצאות ההליך.

ביום 5.7.2015 הגישה האישה במקביל תביעת גירושין ותביעת כתובה, בה מגוללת טענות קשות של אלימות מינית, וכן נפשית וכלכלית.

הצדדים התגרשו כדמו"י ביום כ"ח באדר ב' התשע"ו (07.04.2016), כאשר הוסכם שכל ענייני הצדדים יידונו בביה"ד לאחר הגט.

התקיימו כמה דיונים נוספים, וכן הוגשו סיכומים ותגובות מלאות וגדושות של שני הצדדים.

לאחר העיון, נוכל לסכם ולומר שהתביעות הדורשות את הכרעתנו הן:

- א. תביעת כתובה ופיצויים של האישה.
 - ב. תביעת הבעל לחלוקה לא שוויונית של הדירה.
 - ג. תביעת הבעל לדמי שימוש ראויים בתקופת ההרחקה שלו מהבית.
 - ד. תביעת הבעל להחזרת מיטלטלין שנלקחו על ידי האישה, וכספים שנמשכו על ידי האישה (דמי הלידה) למטרותיה שלה.
 - ה. החזרת מתנות שבכללן תכשיטים שניתנו לה על ידי הבעל.
 - ו. תביעת הבעל להוצאות משפט עבור פנייה שלא בתום לב לביהמ"ש.
- אלו הם תמצית התביעות שבתיק שבפנינו.

ב. דיון

לאחר שמיעת דברי הצדדים ועיון בסיכומים ובשאר החומר שבתיק.

השאלה המרכזית שהיה עלינו לבחון היא מהי נקודת ההתחלה של המשבר המשמעותי, שממנה התגלגלו הצדדים לאן שהגיעו עד לפירוק הנישואין. כל הנדונים דלעיל הם נגזרת של התשובה לשאלה זו. נראה שנקודה זו היא הרחקתו של הבעל מהבית, שנעשתה בסופו של דבר בהסכמתו ושלא מתוך הטלת האשמה עליו. השאלה העיקרית היא: האם היתה הצדקה להרחקה זו, ומה היו המניעים האמתיים להרחקה זו?

בנוגע לתלונת האישה במשטרה כנגד הבעל וצו ההרחקה שיצא בעקבותיו התמונה העולה מחקירת הצדדים בפני ביה"ד ומעיון במסמכים שהגישו, שמדובר בתלונת שווא חמורה,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ששיקול דעת מוטעה הוביל את האישה לחשוב שיש לכך הצדקה, לאור התנהלותו של הבעל כלפיה בתחום הכלכלי או בתחום האישי.

ביום 25.11.2014 אחה"צ הגישה האישה תלונה במשטרה אשר כללה האשמות של: פגיעה בחסר ישע ע"י אחראי (טלטול הילד המשותף על ידי הבעל, עד כדי סיכון לחייו), תקיפה סתם – בן זוג, ואיומים.

ב"כ הבעל הגיש חוברת הוכחות להפריך את טענת הטלטול, שאף הוצגו בפנינו במהלך הדיונים. לאחר שמיעת הצדדים בענין זה, ולאחר העיון בחומר הרב שהומצא בפנינו בית הדין מקבל את גרסת הבעל שמדובר בתלונת שווא יזומה ומכוערת, שנועדה להרחיק את הבעל מהבית המשותף ולייצר עליונות דיונית בתביעת הגירושין והנלווה אליה (מזונות וכו') שהולכת ונרקמת בראשה של האישה.

הטענות על ההתעללות המינית ונספחיה, שנטענה על ידי האישה, הופיעה לפנינו רק לאחר פתיחת תיק הגירושין על ידי האישה, ולאחר שבית הדין עמד לסגור את תיק הגירושין של הבעל, ולאחר הגשת התביעה להכריז עליה כמורדת. טענות אלו לא הוכחו בפנינו, ולא נמצאה בפנינו אינדיקציה משמעותית לכך שההתנהלות המינית הקלוקלת שמתוארת על ידה, ככל שהתרחשה, הייתה בניגוד גמור לרצונה.

מהצגת הדברים בפנינו, מהטונים ומהביטויים השונים והגסים, ומאינדיקציות נוספות, יש לנו יסוד להניח, שטענותיה בתחום זה הם פרשנות שלאחר מעשה על מנת להצדיק את תביעותיה. לכן הם לא הועלו כלל בשלבים הראשונים של הדיונים שהיו בפנינו ובפני בית המשפט למשפחה. אשר על כן, בהכרעות שלהלן, לא נתנו משקל גדול לטענות אלו, על אף שלא התעלמנו מהם, והם מהווים משקל מסוים בקביעה הסופית שעיקרה הוא "פשרה הקרובה לדין".

אשר על כן, תביעת האישה לכתובה ופיצויים נדחית. הרחקה יזומה מעין זו המתוארת לעיל, של הבעל מבית מגוריו, תוך כדי הובלה לגירושין בפועל, והעדר היענות לנסות שלום בית, ובנוסף לזה, אימפולסיביות ניכרת כפי שהוצגה בפנינו במהלך הדיונים, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם זכאות לכתובה (עי' גם בפס"ד מביה"ד תל אביב-יפו בתיק 1067544/1 מיום ד' בסיוון התשע"ז (29.5.2017)).

למען הסר ספק, ביה"ד אינו קובע קביעה כלשהי באשר לעצם קיומה של ההתעללות, אשר במהותה התרחשה, אם התרחשה, בחדרי חדרים, במרחב הגלוי רק לצדדים עצמם. מבחינה זו, אם לאחר מעשה עמדה האישה על כך שמדובר בהתעללות, ופנתה לטיפול מתאים – נראה כי עשתה את המעשה הנכון. אולם, לעניין פסיקת דין שבין אדם לחבירו, אין לדיין אלא מה שענינו רואות. לעניינו, אי העלאת הנושא או פנייה לטיפול משותף בתקופה הטובה של הזוגיות, והטחתו באגרסיביות בצד שכנגד בפני ביה"ד, לאחר שעמדה האישה על דעתה בעניין זה – אינו מהלך סביר, ואינו יכול להוות עילה להצדקת פעולותיה של האישה.

אולם, אין באמור בלבד, כדי להסיק מסקנה חד משמעית באשר לשאר התביעות של הבעל, מהטעמים שלהלן. כדי לחייב בהחזרת מתנות שבכלל זה גם התביעה לחלוקה לא שוויונית של הדירה ושל החזרת התכשיטים לחלק משיטות הפוסקים צריך להכריז על האישה כמורדת, בטרם תחויב להחזיר מתנות שקיבלה.

כמו כן, לא ברור שכלל הלכתי זה נכון ביחס לרישום הדירה בשותפות שוויונית, ובפרט כאשר חלק מההשקעה הכספית הובא על ידי האישה. כך גם העובדה שחלק מתשלום הדירה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נעשה על ידי משכנתא. גם כאשר לעצם הפער בהשקעה הכספית לא עלה בידינו לקבוע עובדות חד משמעיות.

כפועל יוצא מחוסר ודאות זו כאשר לחלוקת הדירה נובעת גם חוסר היכולת לקבוע את דמי השימוש הראויים לתקופת ההרחקה הנ"ל.

כך גם לגבי דמי הלידה לא הוכח בפנינו שהשימוש שעשתה האישה בדמי הלידה הם לצרכיה הפרטיים.

ג. מסקנה

לאור האמור ובהתאם להלכה האומרת שבמקום שבית הדין לא יכול לעמוד על חקר העובדות או חקר ההלכה באופן חד משמעי, ובהתחשב בנסיבות בעלי הדין המצויים בפנינו, שפתרון הסכסוך הסופי ביניהם צריך להיות בראש סדר העדיפויות, ובכלל זה הדאגה לבריאות הנפשית של הקטין, על בית הדין מוטלת החובה לפשר בפשרה הקרובה לדין ולסיים בכך את הסכסוך (שו"ע חו"מ סי' יב סעיף ה), לפיכך, אנו קובעים כלהלן:

- א. הבעל פטור מלשלם לאישה את כתובתה במלואה.
 - ב. ביה"ד אינו רואה לנכון לחייב את האישה בהוצאות ההליך בעניין הסמכות. אכן, התגלו דברים במהלך הדיונים ביחס לדרך שבה בחרה לנהל את הסכסוך באופן כללי, אך אין בכך כדי לבטל את הספק הקל כאשר להתנהלותה בעניין הסמכות.
 - ג. כפשרה הקרובה לדין הכוללת את מכלול התביעות, ובכלל זה האמור בסעיף א, חלוקת הדירה תהיה באופן שהבעל יקבל 58% מהתמורה שתתקבל ממכירת הדירה, ואילו האישה תקבל 42% מהתמורה.
 - ד. הצדדים ימכרו את הדירה בכוחות עצמם תוך 120 יום ממועד החלטה זו. מהתמורה שתתקבל ממכירת הדירה תסולק המשכנתא והיתרה תחולק כאמור בסעיף ג.
 - ה. אם לא תימכר הדירה בתקופה הנ"ל ימונו ב"כ הצדדים ככונסי נכסים למכירת הדירה לבקשת מי מהצדדים.
 - ו. מעבר לאמור כל אחד מהצדדים יישאר במה שמצוי בחזקתו ובמה שרשום על שמו.
 - ז. בית הדין סוגר את כל תיקי הצדדים למעט תיק הסדרי הראיה.
 - ח. ביה"ד פונה שוב לצדדים להשליט את שכלם על רגשותיהם ולהימנע ממאבקים מיותרים לטובתם ולטובת התפתחות התקנה של בנם הקטין.
- פסק דין זה, והחלטת ביה"ד מיום ח' בתמוז התשע"ה (25.6.2015) בעניין הסמכות, מותרים לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של בעלי-הדין.
- ניתן ביום א' באב התשע"ז (24.07.2017).

הרב אבידן משה שפנייר

הרב מאיר כהנא

הרב ציון לוז-אילוז – אב"ד